

תת"ע 9051/03/11 - מדינת ישראל נגד יוסף אטרש

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 9051-03-11 מדינת ישראל נ' אטרש
בפני כב' השופט אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות תנועה נגב

המאשימה

נגד

יוסף אטרש ע"י ב"כ עו"ד רומן קוגן

הנאשם

הכרעת דין

ע"פ כתב האישום נהג הנאשם ביום 1.10.10 בשעה 15:50 בכביש 60 בין מתחם אבו כף לשוב עומר, בכביש בינערוני עם שטח הפרדה בנוי, בו המהירות המותרת היא 90 קמ"ש, במהירות של 208 קמ"ש.

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של נהיגה במהירות מופרזת בניגוד לתקנה 54א לתקנות התעבורה.

במענה לכתב האישום הודיע הנאשם כי הוא כופר במהירות המיוחסת לו, באמינות ההפעלה, בתקינות ההפעלה, בתקינות המכשיר, בכיול, ומודה רק בנהיגה עצמה.

תמצית ראיות הצדדים:

מטעם התביעה העיד **ע.ת/1 סמ"ר כפיר בן שטרית**, מי שמדד את מהירות נסיעתו של הנאשם באמצעות מכשיר דבורה, ועיכב את הנאשם, עד מסירת דוח ההזמנה לדין. עד התביעה הגיש את **ת/1**, דו"ח הזמנה לדין וכתב אישום הכולל בתוכו גם תיאור של נסיבות המקרה. כמו כן הגיש את **ת/2** זכרון דברים להפעלת מכשיר מדגם BEE III IL (מכשיר הדבורה), וכן הגיש את **ת/3**, המשך של תיאור נסיבות המקרה מדוח ההזמנה לדין (**ת/1**) שנכתב על גבי מזכר, **ת/4** דו"ח עיכוב, **ת/5** תע"צ תקינות תקופתית של מכשיר הדבורה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם להגנתו, וכן העידה גב' עייאשה אבו נאדי .

כמו כן הוגשו מטעם ההגנה תמונות מקטע הכביש בו נהג הנאשם עם רכבו בזמן ביצוע העבירה לכאורה. התמונות סומנו כ-נ/1א, נ/1ב, נ/1ג, נ/2, ו- נ/3. כמו כן הוגש מטעם ההגנה נ/4 מכתבו של הסניגור אל יחידת תביעות תעבורה במשטרת ישראל, ותשובת מחלקת התביעות אל הסניגור סומנה נ/5.

ראיות התביעה:

בדוח הנסיבות, שתחילתו בת/1 והמשכו בת/3, תיאר השוטר כפיר בן שטרית את השתלשלות האירוע כדלהלן:

"במהלך משמרת בניידת מס' 13-242 כאשר אני לבד בניידת ואני נע על כביש 60 מכיון כללי שוקת לכיון עומר, הבחנתי ברכב הנ"ל מסוג קדילאק בצבע זהב העוקף אותי דרך נתיב שמאלי, הפעלתי 3B וכאשר הוא לפני החל להגביר מהירות תחילה 119 קמ"ש, והחל להאיץ תוך כדי שאני אחרי וממשיך למדוד אותו ומהירותו עולה ל-160 תחילת נעילה השניה, ואני ממשיך במדידה סמוך לאבו כף נמדד 193 קמ"ש ושוב ננעל, לאחר אבו כף שוב הגביר מהירות ומיד סמוך לאבן ק"מ 9 ננעל 213 קמ"ש, כאשר בכל המדידות הוא בודד בכביש בכיון הנסיעה שלנו, המשכתי לנסוע אחריו תוך כדי שגם אני מגביר מהירות, ונמצא בקשר עין רצוף איתו, תוך הפעלת אמצעי כריזה וכחולים, סמוך לאבן ק"מ 8 הבחנתי במספר כלי רכב הנעים אף הם באותו כיוון ורכב זה אחריו בשיירת הרכבים תוך כדי שהוא בולם ואני מבחין באורות הבלימה שלו"

המשך בת/3:

"ואני עדיין בקשר רצוף איתו עקפתי את הרכב משמאל וכאשר אני במקביל אליו סימנתי לו לעצור בצד, הרכב נעצר בשול סמוך לצומת עומר ניגשתי אל הרכב, נהג לבד ברכב הגיש רשיונות, ביקשתי מהנהג להתלוות אלי לניידת הצגתי לנהג את מהירותו והסברתי לו את מהות העבירה כמו כן פתחתי ארוע כי תפ 80. נהג עוכב במקום לשימוע. לציין כי בכל זמן המדידה ונעילת מהירות הרכב היה קשר עין רצוף עם הרכב, לציין כי בזמן המדידה נשמע צליל דופלר מהמכשיר, לציין כי לא נראה או נשמע כל כלי טיס באזורי בזמן הפעלת המכשיר מקלט הרדיו שבניידת היה כבוי וחלון הנהג היה פתוח כ-5 ס"מ. לציין כי קטע המדידה בו ננעל הרכב במהירות 213 קמ"ש היה קטע כביש ישר וכי הרכב היה בודד לחלוטין. מזג אויר נוח. ראות טובה."

בת/2 זכרון דברים להפעלת מכשיר הדבורה נרשם כי הרכב המודד היה בתנועה, כי כיוון נסיעת הרכב הנמדד היה בכיוון תנועת הרכב המודד, כי האנטנה המודדת היא הקדמית, וכן תיאור החיוויים בצג המכשיר בזמן המדידה. כמו כן נרשם כי בוצעה בדיקת תקינות למכשיר בתחילת המשמרת ובסופה, וכן תאריך הסמכת השוטר להפעלת המכשיר.

הנאשם בעדותו הכחיש כי נהג במהירות של 208 קמ"ש, וטען כי בקטע הכביש בו נהג ועוכב, היו רכבים רבים שנסעו יחד עמו על הכביש עת יצאו מכורכר שהיה בצד ימין של הדרך, ונסעו בשיירת רכבים שליוו כלה לחתונתה. עוד העיד הנאשם כי הוא נהג בצד ימין של הדרך במהירות של 120 קמ"ש, והרכבים שנסעו איתו על הכביש עקפו אותו. הנאשם טען כי בשל העיקולים של הכביש במקום מדידתו, לא ניתן לנהוג באותו המקום במהירות כה גבוהה של 208 קמ"ש.

דין והכרעה:

נקודת המחלוקת בין הצדדים היא בשאלת מהירות נהיגתו של הנאשם. לטענת המאשימה הנאשם נהג בקטע הכביש בו נתפס כאשר מהירות הרכב היא כפי שנמדדה במכשיר הדבורה - 208 קמ"ש. לעומת זאת, ההגנה טוענת כי הנאשם לא נהג במהירות כה גבוהה, ולפי עדות הנאשם עצמו, במהירות של 120 קמ"ש.

בבסיס טיעוני ההגנה שני טיעונים מרכזיים:

1. עיקולי הדרך במקום, אותם ניתן לראות בתמונות אותן הציגה ההגנה, אינם מאפשרים תנועה במהירות המיוחסת.

2. עיקולי הדרך במקום המדידה, אינם מאפשרים שמירה על קשר עין רציף עם הרכב הנמדד לכאורה.

בנוסף לשני טיעונים אלה, וטרם אפנה להכרעה בין שתי עמדות מנוגדות אלה, אסקור את טענות הסניגור בסיכומיו ואתיחס אליהן אחת לאחת:

הסניגור בסיכומיו העלה טענות הגנה רבות. בהתאם לטיעוניו, ישנה סתירה בין האמור בדוח העיכוב (ת/5), כי העיכוב בוצע בין ק"מ 8 לק"מ 9, לבין האמור בדוח הנסיבות בו נכתב כי רכב הנאשם נעצר בק"מ 8.

אני דוחה טענה זו. למעשה אין סתירה בין האמור בדוח העיכוב, לבין האמור בדוח הנסיבות. בקטע הכביש בו נהג הנאשם מספר הקילומטרים יורד, על כן ניתן להניח כי העצירה והעיכוב של רכב הנאשם בוצעו לפני אבן ק"מ 8, מה שמקיים את האמור בדוח העיכוב כי העיכוב נעשה בין ק"מ 8 לק"מ 9.

עוד טוען הסניגור בסיכומיו, כי בזכרון הדברים להפעלת מכשיר הדבורה (שהוגש כת/2) לא צוין כי צליל הדופלר שנשמע מהמכשיר היה יחיד, ואין התייחסות של ממלא הדו"ח לשבילי העפר הצדדיים לצד הכביש בו נהג הנאשם.

אני דוחה טענה זו. תיאורו של העד בדוח הנסיבות כי רכב הנאשם היה יחיד על הכביש בזמן מדידת מהירות רכב הנאשם, מאיין את החשש כי מכשיר הדבורה מדד מהירות של רכב אחר אשר נע על הכביש. אני מקבל את טענת ע.ת 1 כי רכב הנאשם היה בודד (לפחות בקטעי הדרך בהם הבחין בו). הטענה לפיה כלי רכב אחר יכול היה לנוע בשדות (שטח שאינו סלול) במהירות העולה על 200 קמ"ש מופרכת בעיני, בלתי סבירה ואינה עולה בקנה אחד עם ההיגיון. ההגנה לא הציגה בפני כל חוות דעת מקצועית התומכת באפשרות כזו ולו ברמה הטכנית תיאורטית כהתנהגות שאפשרית עם כלי רכב בתנאי השטח הנתונים.

בהתאם לקביעתו של בית המשפט המחוזי (באר-שבע) בעפ"ת 58070-11-12 בוחריס נגד מדינת ישראל, רשאי בית המשפט לקבוע קביעה מעין זו אף ללא חוות דעת מומחה והכל מתוך התרשמות של בית המשפט ובהישען על ידיעתו השיפוטית כטריבונל מקצועי לענייני תעבורה.

בפרשה זו הציגה ההגנה תמונות מזירת האירוע הכוללות צילום של צדי הדרך (נ/1 ונ/2).

די בתמונות אלה בכדי לבסס את קביעתי לעיל. אני קובע כי תנועת רכב אחר בשול הדרך במקום המדידה אינה אפשרית במהירות העולה על 200 קמ"ש וזאת נוכח תנאי הדרך שהוצגו בתמונות ההגנה.

כמו כן טען הסניגור כי תע"צ בדיקה תקופתית שהוגש כת/5 הוגש ללא מסמכים נלווים ואינו תואם את שנקבע בפרשת ציטרון (ת 5729/08 מדינת ישראל נ' צבי ציטרון). כן טען כי עד התביעה שערך את בדיקת המהירות לנאשם באמצעות מכשיר הדבורה, לא הציג תעודת הסמכה, על אף שנדרש לכך.

אני דוחה שתי טענות אלו. ראשית, בתע"צ שהוגש כת/5 יש פירוט של מספר המכשיר, תאריך בדיקת המכשיר, וכן תוצאת בדיקת המכשיר. פירוט זה ממלא אחר החובה המוטלת על התביעה בענין זה של צירוף תע"צ לכל כתב אישום המוגש בהסתמך על מדידת מהירות המתבצעת באמצעות מכשיר הדבורה.

בפרשת ציטרון הנ"ל קבעתי כדלהלן (עמ' 40 שורה 47):

"כדי להבטיח את תקינותו ומידת דיוקו של מכשיר הדבורה, צריכה המדינה להוכיח כי המכשיר עבר ביקורת תקופתית שנתית (לפחות פעם אחת בשנה).

לאור דברי המומחה באופן מפורש ביחס לקשר שבין בדיקה זו לתקינות ודיוק המכשיר, צריכה המשטרה (במכשיר זה) לצרף עותק מצולם של הבדיקה התקופתית הכולל את מספר המכשיר, תאריך הבדיקה ותוצאותיה, לכל דוח המוגש לתביעה לצורך פתיחתו ככתב אישום בבית המשפט."

הנה כי כן, הנדרש מהתביעה בהתאם לקביעתי בפרשת ציטרון הוא כי התביעה תצרף את צילום הבדיקה התקופתית, כאשר יש בה פירוט של מספר המכשיר, תאריך הבדיקה, ותוצאותיה. תנאים אלה כולם התמלאו בתע"צ שהוגש כת-5, ועל כן אני דוחה טענת הסניגור בעניין זה.

המדינה הציגה חזקת תקינות למכשיר המודד - חזקה שלא נסתרה על ידי ההגנה.

בנוגע לטענה אותה העלה הסניגור בעניין הצגת תעודת ההסמכה של השוטר מפעיל מכשיר הדבורה ע"י התביעה, אני דוחה גם טענה זו. אין חובה על התביעה להציג דווקא את תעודת ההסמכה, ואני קובע כי המאשימה הוכיחה רכיב זה של מיומנות מפעיל המכשיר, ומעבר הדרכה ראויה שלו, באמצעות ת/2 בו נכתב כי מפעיל המכשיר נושא תעודת מפעיל מוסמך מיום 17.6.10. רישום זה מהווה הוכחה מספיקה לכך שאכן מפעיל המכשיר נושא תעודת הסמכה להפעלת מכשיר הדבורה, וכי הוא עבר קורס והדרכה מסודרים בעניין זה.

ככל שרצתה ההגנה לסתור ראיות אלה, יכלה היא לעשות כך במסגרת חקירתו הנגדית של העד.

הימנעות מכך מותירה את החזקה ללא סתירה.

בנוסף לכל האמור לעיל, לאחר שהסתיימה פרשת ההגנה בתיק זה, ביקש הסניגור להתפטר מהייצוג בתיק זה בכדי להעיד בעצמו אודות דברים שאמר לו עד התביעה, כפיר בן שטרית, במפגש שהתקיים ביניהם באולמו של שופט אחר. לאחר שבית המשפט נעתר לבקשת הסניגור להתפטר מהמשך ייצוג הנאשם, העיד הסניגור כי עד התביעה, כפיר בן שטרית, שאל אותו במהלך אותו מפגש שהתקיים ביניהם, היכן התיק עומד, ולאחר מכן אמר בן שטרית כי לדעתו לא תיתכן מהירות נהיגה במהירות של 208 קמ"ש בקטע הכביש הזה.

לדעת הסניגור, יש באמירה זו של עד התביעה לסייע בהגנת הנאשם, בכך שגם לדברי עד התביעה היחיד בתיק זה לא תיתכן מבחינה הגיונית נהיגה במהירות כה גבוהה בקטע הכביש הזה, וכי יש באמירה זו של עד התביעה להוכיח כי עורך

הדוח בעצמו, שנכח במקום האירוע וראה את קטע הכביש ואת מהירות נסיעתו של הנאשם, אינו מאמין בדברים אותם רשם בעצמו בדוח אותו הגיש לבית המשפט כראיה לביצועה של העבירה ע"י הנאשם.

אינני מקבל את טיעוני הסניגור בענין זה, שכן ישנם חילוקי דעות בין הסניגור לבין עד התביעה מה בדיוק נאמר באותו מפגש, כאשר עד התביעה מכחיש כי הוא אמר שלא ניתן לנהוג בכביש זה במהירות גבוהה של 208 קמ"ש, ולשיטתו הוא אמר במהלך אותו מפגש עם הסניגור, כי לדעתו לא ניתן לנהוג **בשבילים שבצד הדרך** במהירות של 208 קמ"ש. לאור חילוקי הדעות אלו אני קובע כי לא עלה בידי ההגנה להוכיח את טענתה כי עד התביעה אכן אמר כי לא ניתן לנהוג בכביש במהירות של 208 קמ"ש.

זאת ועוד, גם אם נכונה גרסת ההגנה כי עד התביעה אמר כי לא ניתן לנהוג בכביש במהירות של 208 קמ"ש, אינני מייחס משקל לדברי העד ולהתרשמותו הסובייקטיבית מהיתכנות מהירות גבוהה באותו כביש, שכן שוטר אינו מוסמך לבצע הערכות מהירות בהתאם להתרשמות סובייקטיבית.

על שוטר לבצע מדידת מהירות באמצעות מכשור שהותאם לכך ונבדק כנדרש.

לבית המשפט, הסמכות והיכולת לבחון את תוצאות המדידה בין היתר על רקע התרשמותו משטח המדידה ותנאי הדרך. התרשמות כזו או אחרת של שוטר ביחס למהירות לא תקבל משקל כאשר בידי אותו השוטר מדידה תקינה לכאורה.

לאחר שהתייחסתי לטיעוני הסניגור, אפנה כעת להכריע בנקודת המחלוקת העיקרית בהן פתחתי:

בנוגע לשאלה העיקרית בה חלוקים הצדדים - מהירות הרכב, אני מקבל את טיעוני הסניגור בענין זה כי אכן בכביש 60 בין ק"מ 8 לק"מ 9 וכן לאחר אבן ק"מ 9 ישנם עיקולים, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתמונות אותם הגיש הסניגור לבית המשפט במוצגי ההגנה. כפי שיוסבר להלן, **עיקולים אלה אינם מאפשרים מבחינה מעשית נהיגה במהירות של 208 קמ"ש!**

ההיגיון וניסיון החיים מלמדים כי בכביש עם עיקולים חדים, לא ניתן לנהוג במהירות של 208 קמ"ש, מבלי שרכב פרטי "רגיל" יאבד איזון ואחיזה עם הכביש.

בנוסף, העיקולים בקטע הכביש בו נהג הנאשם, מקשים מאוד על יכולת השוטר לשמור על קשר עין עקבי ורציף עם רכב הנאשם מרגע המדידה ועד העצירה, במיוחד בשל העובדה כי בהתאם לתיאורו של השוטר בדוח הנסיבות ובעדותו בבית המשפט נהג אחרי רכב הנאשם **במהירות של 160 קמ"ש**, בעוד שלטענתו נהג רכב הנאשם במהירות של 208 קמ"ש (213 במקור לפני קיזוז). פער המהירות בין רכב המשטרה לבין רכב הנאשם עמד על כ- 50 קמ"ש, כלומר בכל שנייה פיתח הנאשם פער של 15 מטר מרכבו של עד התביעה, על כן, יחד עם עיקולי הדרך כפי שנראה בתמונות אותם הציג הסניגור, תמונות הכביש שלא נסתרו ע"י המאשימה, **אני קובע כי בגרסת המאשימה יש לכל הפחות ספק סביר אם לא למעלה מכך, בכל הקשור ליכולתו של ע.ת. 1 לשמור על קשר עין עם הנאשם.**

ההגנה בפרשה זו הגישה את התצלומים נ/1 המתעדים את קטע הדרך בו בוצעה האכיפה.

מיד עם תחילת קילומטר 9 לכיוון קילומטר 8 סימנה מע"ץ את הכביש **בתמרור 102** שתוכנו - "עקומה חדה ימינה או שמאלה בהתאמה בדרך שלפניך".

החלטת מע"ץ בהצבת תמרור 102 במקום מעידה חד משמעית כי בקטע הדרך הרלוונטי הייתה לפחות עקומה חדה אחת.

טענת השוטר ע.ת. 1 לפיה קטע המדידה היה ישר לחלוטין אינה עולה בקנה אחד עם המצולם בנ/1.

הטענה היא כי ה"נעילה" הייתה בדיוק בקטע זה אשר צולם ע"י ההגנה (ת/1 - "ומיד בסמוך לאבן קילומטר 9 ננעל **213 קמ"ש**"). נ/1 (ג) מציגה את מיקום הנעילה כמקום בו יש עקומה חדה ימינה.

ראייה זו לא נסתרה ע"התביעה ומותירה את מדידת הדבורה בקטע דרך זה כבלתי מתאימה לתיאור הדרך שמסר ע.ת. 1.

אם לא די בכך, הרי שניסיון החיים וההיגיון מחייב קביעה כי רכב "רגיל" שאינו בעל מערכות יציבה דוגמת רכבי פורמולה 1 אינו מסוגל לשרוד עיקול חד בכביש במהירות של 213 קמ"ש.

נכון כי ההגנה לא הוכיחה טענה זו בחוות דעת, אך לא לכל טענה הגיונית הנשענת על שכל ישר וניסיון חיים יש חובה לצרף חוות דעת.

כשם שדחיתי את טענת ההגנה לפיה רכב אחר יכול היה לנסוע בשול הדרך במהירות של 213 קמ"ש וזאת בשל מבנה הדרך אשר אינו מאפשר טענה זו, כך מקבל אני את עמדת ההגנה לפיה לא ניתן לשרוד בשלום עם רכב דוגמת רכבו של הנאשם עיקול חד בכביש במהירות של 213 קמ"ש מבלי שרכב זה יאבד שליטה ויעזוב בשל הכח הצנטרפוגלי את אחיזתו עם הכביש.

בעדותו בפני בבית המשפט הודה הנאשם כי נהג במהירות של כ- 120 קמ"ש. להלן ציטוט מדברי הנאשם בחקירתו הראשית בבית המשפט.

"... הגיע אלי שוטר אמר שלום אדוני, אדוני ממחר, אמרתי לו אתה צודק אני ממחר, הוא לקח אותי לניידת ומראה לי את המהירות וכשראיתי את המהירות אני אמרתי לו שזו לא המהירות שלי הכוונה התנהל ביני לבינו ויכוח בקטע זה. אני שמתי קרוז קונטרול על 123. אני עניתי לו ככה כי באמת נסעתי מהר מעל 120 אבל לא 200".

ובהמשך בחקירתו הנגדית:

"ש. אתה אמרת עכשיו בעדותך שנסעת 123 קמ"ש. למה נתת דווקא את המספר המדויק הזה?

ת. כשאתה מגיע ל-120 יש באוטו שלי שני מחוגים רגיל ודיגיטלי, כשאתה עובר את ה-125 הנעילה של הקרוז נועל את הרכב על 123 וזה מה שראיתי ולכן אמרתי.

אשר על כן, ובהתאם להודאת הנאשם אני קובע כי אכן הוא נהג במהירות גבוהה מהמותר בקטע הכביש בו הוא נהג, במהירות של 123 קמ"ש. את הודאת הנאשם בפני מחזקת עדותו של ע.ת. 1 במסמך ת/1 ביחס לתגובת הנאשם בפניו בזירת האירוע עת הסכים כי נהג במהירות של 123 קמ"ש.

בקביעתי זו כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה בניגוד לתקנה 54 (א) לת"ת, בעובדה השונה מהנטען בכתב האישום (עבירה של נהיגה במהירות קמ"ש 123, ולא 208 קמ"ש כנטען בכתב האישום), אני עושה שימוש בסמכות המוקנית לבית המשפט מכח סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982.

סעיף 184 לחסד"פ מורה כדלקמן:

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".

בעניינינו, בכתב האישום נטען כי הנאשם נהג במהירות של 208 קמ"ש, עובדה לגביה קבעתי לעיל כי לא הוכחה בפני כנדרש, בשל נסיבות הדרך, ובשל היעדר היתכנות כי הנאשם נהג בקטע הדרך המצוין בכתב האישום במהירות זו. יחד עם זאת, משהודה בפני הנאשם כי הוא אכן נהג במהירות גבוהה של 123 קמ"ש במקום 90 קמ"ש המותרים, אני קובע כי יש להרשיע אותו בהתאם להודאתו והראיות שבת/1 (תגובתו לשוטר) במהירות של 123 קמ"ש, על אף שבכתב האישום נטענה עובדה אחרת. לנאשם ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן מפני עבירה זו.

סוף דבר, **אני מזכה** את הנאשם מאשמת נהיגה במהירות של 208 קמ"ש. **ומרשיע אותו** בנהיגה במהירות של 123 קמ"ש במקום בו מותרת מהירות 90 קמ"ש.

ניתנה היום, כ"ח אדר תשע"ה, 19 מרץ 2015, במעמד הצדדים

אלון אופיר, שופט